

fortrinsvis at komme i Betragtning, naar der er Tale om en Deling af de Midler, der har tilhørt Københavns Væbning.

Jeg takker det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (J. Pedersen) for hans udelte Tilslutning til Lovforslaget.

Det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) mente, at de frivillige Korps ikke burde have Lov til at eksistere. Ja, men det har de nu en Gang. Hærloven har jo givet dem Ret til at eksistere og har givet Forsvarsministeren Ret til at slutte Overenskomst med dem. Jeg ser med Glæde paa den Bevægelse, som jeg overhovedet ser med Glæde paa enhver Bevægelse, der viser, at Landets Ungdom vil foretage sig noget nyttigt og godt, og en Bevægelse, der som denne gaar ud paa, at unge Mennesker, der melder sig til Tjeneste i de Korps, der slutter Overenskomst med Forsvarsministeren om, at de i paa-kommende Tilfælde vil gøre Tjeneste sammen med Hæren, har selvfølgelig min største Agtelse, for det største Offer, unge Mennesker kan bringe, er at tilbyde at vove deres Liv, om saa skal være, i Farens Stund.

Jeg anbefaler, som sagt, Lovforslaget til Vedtagelse og glæder mig over de villige Udtalelser, der er faldne fra de forskellige Medlemmer, som staar paa Lovforslagets Side.

Rambusch: Selvfølgelig bøjer jeg mig for Forsvarsministerens Afgørelse — det har jeg for øvrigt allerede gjort i mine første Udtalelser. Jeg kan godt forstaa, at Boet, naar det skulde gøres op, blev gjort op paa den Maade, som sket er, men mit egentlige Ønske var, at man skulde undgaa at gøre det op og kun bruge Renterne.

Med Hensyn til Ministerens Udtalelser om det gamle Livjægerkorps og det mellemiggende Livjægerkorps vil jeg bemærke, at min Argumentation ikke var, at Livjægerkorpsset havde noget juridisk Krav paa at faa Andel i Fonden — jeg bemærkede det vist ogsaa i min første Udtalelse. Sagen var foregrebet ved den Inddragning af Fonden, som foregik i 1870. Jeg henstillede kun, at man, naar en hel Del af de Mænd, fra hvem vi har Andragende, og som netop hørte til dem, der personlig har været med til at skabe Fonden, androg om at faa Del i Fonden, saa vilde tage Hensyn til dem. Jeg synes, at der er en ikke saa ringe moralsk Grund til at tage Hensyn til dem.

Naar den højtærede Minister til en

vis Grad hoverede over, at Officerskorpsset undertiden havde stillet sig skeptisk overfor frivillige Korps og særlig havde set skeptisk paa Skytteforeningerne, synes jeg, han har nogen Æret. Jeg ved meget godt, at der var meget delte Meninger om Skytteforeninger i et saa stort Korps som Officerskorpsset, selvfølgelig som andre Steder, men jeg husker alligevel fra min første Ungdom, at der var ikke saa faa Officerer, som ivrigt deltog i Ledelsen af Skytteforeningerne. Jeg husker fra den første Tid, Skytteforeningerne blev oprettede, og fra min egen Sekondløjtnantstid, at der var en Del af den Klasse, hvortil jeg hørte — ja, næsten alle —, som deltog i den Bevægelse, og mange andre. At andre har været for tilbageholdne, berettiger ikke til at stemple Officersklassen som Helhed som havende været alt for uvillig eller skeptisk overfor Skytteforeningerne.

Jeg takker Ministeren for hans Udtalelser om, at de 1,000 Kr. aarlig til Understøttelse af syge Befalingsmænd og ligestillede af Københavns Garnison skulde komme Personer til gode, saaledes at Staten ikke skulde lukrere derved. Ministerens Oplysning om, at disse Befalingsmænd havde ydet Bidrag til Fondens Skabelse, registrerer jeg som en Oplysning, der har gjort Spørgsmaalet mere klart for mig.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen):

Jeg vil dog nedlægge en Indsigelse mod denne Udtalelse af det ærede Medlem (Rambusch), at jeg har „hoveret over“, at Officererne saa med Skepsis paa Skytteforeningerne. Jeg har ikke gjort andet end referere en historisk Sandhed, hvad det ærede Medlem ogsaa indrømmede, idet han begyndte med at nævne, med hvilken Skepsis Hærens Officerer saa paa de frivillige Korps den Gang, der var Tale om at optage en Bestemmelse i Hærloven angaaende disse Korps. Nu glæder det mig, at Officererne betragter Skytteforeningerne og de frivillige Korps med Velvillie. Det havde naturligvis været nok saa behageligt, om de havde gjort det lige straks.

Rambusch: Jeg brugte ganske vist Ordet „hoverede“, men kun med Forbehold, „til en vis Grad“, og lidt i den Retning forekommer det mig nok, at der laa i den højtærede Ministers Udtalelse.

Da ikke flere bad om Ordet, sluttedes Forhandlingen.